

Гродзенскі ардынары Аляксандр Кашкевіч неаднаразова падкрэсліваў, што май з’яўляецца для яго асаблівым і любімым месяцам. Менавіта ў гэты час у 1976 годзе іерарх атрымаў святарскія пасвячэнні, а ў 1991 годзе – біскупскія. Напярэдадні важных гадавін успамінаем з ардынарыем пра бацькоў і першыя сакраманты, разважаем аб Божай міласэрнасці і духоўнай блізкасці са святымі. – **Ваша Эксцэленцыя, раскажыце пра сям’ю, з якой паходзіце. Як выхоўвалі Вас бацькі?**

– Я нарадзіўся ў в. Падгайдзе, што належыць да парафіі Эйшышкі на Віленшчыне, у шматдзетнай сям’і землепрацаў. Мае бацькі, як і далейшыя сваякі, былі католікамі. Я рос у атмасферы, прасякнутай жывой верай, малітвай, замілаванасцю да рэлігійных традыцый, якія мы вельмі старанна і шчыра захоўвалі.

Колькі сябе памятаю, бацькі – а асаблівым чынам мама – вельмі клапаціліся аб маім рэлігійным выхаванні. У родным доме штодзённа разам адгаворвалі пацеры. Рабілі гэта па-асабліваму, паколькі пасля малітваў паўтаралі таксама 10 Божых заповедзяў, 5 касцёльных наказаў, 2 заповедзі любові і галоўныя праўды веры. Таму ўжо ў маленстве я не толькі навучыўся маліцца, але і пазнаёміўся з асноўным зместам Катэхізіса. † Памятаю таксама, што дома часта і з ахвотай спявалі. Кожны дзень пачынаўся прыгожай песняй “Kiedy ranne wstają zorze” (“Калі ранак наступае”). У нядзелю спявалі Гадзінкі. У маі па вечарах дома гучала Ларэтанская літанія. Безумоўна, мы хадзілі ў нядзелю ў касцёл, прымалі ўдзел у набажэнствах, адпустах, працэсіях. Я вельмі ўдзячны бацькам за тое, што яны змаглі стварыць дома такія простыя, традыцыйны клімат народнай набожнасці.

Часта вяртаюся думкамі ў дзяцінства і дзякую Пану Богу, што даў мне вялікую ласку будавання свайго хрысціянскага і святарскага жыцця на моцным фундаменце веры і традыцыі, якія былі закладзены ў родным доме. Гэта сапраўдны скарб.

– **Як рыхтаваліся да першых сакрамантаў?**

Місія кожного душпастира – зразумець іншого чалавека

Аўтар: кс. Юрый Марціновіч
21.05.2017 00:00

